

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

HUGO NYBERG

Vastaava

Johanneksentie 4 - Puh. 38 154

RURIK PITKÄNEN

Toimitussihteeri

Liisankatu 27, E 10

N:o 9
Syyskuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 20 markkaa koko vuodelta

38. vuosikerta 1933

KARJALA, LÄNNEN PORTTI

„Äärellä taivaan,
vierellä meren,
missä ui hohdetta aamun ja illan,
lukkona Lännen,
porttina Idän,
nään Sinut korkean Kohtalon sillan“.

Nämä yllä olevat, erään nuoren runoilijamme Karjalan Kannakselle omistaman runon säkeet, tulivat mieleeni kun lauantaina elok. 5 p:nä kuljin Viipurissa, Papulaan johtavan rautatien ylikäytävän ylitse ja silmäsin itään jonne näin ratakiskojen kapeina viivoina katoavan, ja jossa kaiken hämärän ja usvan takana, jota silloin juuri leijaili ilmassa, tiesin olevan maan jonka nimenkin mainitseminen suomalaisen mielessä herättää useimmiten vihaa.

Tuolla jossakin, kunnaitten, matalakasvuisen metsän ja hämärän takana, on vielä suomalaista asutusta pitkälti. Siellä on Kannas, kuuluisa Karjalan Kannas jonka nimeen maamme historiassa muutaman vuosikymmenen ajalta liittyy paljon tarunomaista, paljon kärsimystä, paljon alentavaa, mutta myöskin paljon ylevää josta edellämäinittu nuori runoilija laulaa:

„Valtava Vuoksi
vaahtoa heittää.
Aromaan tuoksua tuuli kantaa.
Kylillä sauhuaa
harmaat talot.
Äyräpään joutsen soutaa rantaa.

Maisemas yllä
on sanaton kaipuu,
orpous outo käy korpien alta.
Paljon on itketty.
Paljon on surtu —
meitä on lähinnä Moskovan valta.

Kärsivät lapset
lahjoitusmaiden,
raippojen jäljet vuosivat verta.
Pisti se Pajarin
ilkeä pilkka.
Oli niin raskasta toivoa kerta.

Rakkahin seutu,
armahin paikka,
astuma-ala ikuisen vainon
alati syttyvän,
alati lyövän,
kestit jo, kestit jo osasi painon.

Nukkukaa taatot,
kirkkomaan yössä.
Pyhä on piennar polkema teidän.
Lapsenne nousivat
vapauden päivään.
Alkavan aamun aika on meidän.“

Paljon on Karjala kärsinyt, niin Inkeri, Aunus ja Viena, kuin Kannaskin. Ylpeä ja kova on ollut vallassaan rajantakainen naapuri, armottomia hänen otteensa hajalle levinneestä Karjalan heimosta. Orjuuteen pakotti ryssä Karjalan kansan. Omat tapansa, oman kielensä ja uskontonsa sille tahtoi väkivalloin tyrkyttää, kun ei Suomen mies sovulla suostunut oman heimonsa tavoista luopumaan. Monta kovaa taistelua kävivät satamiljoonaisen kansan valtiomahti ja pieni kourallinen meidän heimomme jäseniä kymmenien vuosien kuluessa, samaan aikaan kuin muukin Suomi oli avuttomana tsaari-Venäjän rautaisessa puristuksessa.

Mutta Suomen mies ei sortunut. Hän ei taipunut, vaan hammasta purren kärsi kaiken vainon ja kidutuksen, johon hänen oli alistuttava, koska ei hän voinut kotiseutuaan jättää,

ja oman itsensä pelastamiseksi pakoon lähteä. Hammasta purren kestivät Suuren Suomen miehet valoisamman ajan toivossa. He toivoivat kerran saavansa panna lapsensa kouluun, jossa niille opetettaisi elämän viisauksia heidän omalla sointuvalla kielellään. He toivoivat kerran saavansa kirkoissaan kuulla oman, itsevalitsemansa sielunpaimenen jakavan heille valoa ja totuutta ylhäältä sillä kielellä, joka heille ja sukupolvia sitten äitiensä huulilta kauneimpana ja rakkaimpana helisi ja sointui. Oma kontuaan Karjalan mies toivoi kerran saavansa vlljellä ja hoitaa vaimonsa, lastensa ja heimonsa hyväksi.

Kerran Korkea Kohtalo ikäänkuin koetellakseen Karjalan heimojen kestävyyttä, antoi vapauden heille viitata tietä suureen, valoisaan tulevaisuuteen. Kullervon kirous painoi kuitenkin vielä, ja miehuutta vailla olevan sopimuksen ansiosta vapaus jäi vain kaukaiseksi haaveeksi muille paitsi Kannakselle, joka Suomen keralla vapautui Idän ikeestä. Siitä laulaa runoilijamme Kannakselle:

„Rakkahin seutu,
armahin paikka,
Taivas on antanut apunsa huoleen.
Suutelen sua,
siunaan sua,
painuen nöyrästi multasi puoleen.

Rajajoen rinteille
kylvetään viljaa —
aurinko, lämmitä rajamaan hiekkää.
Kannas on noussut,
Kannas jo elää —
Jumala, varjele Karjalan miekkää.

Väikkykää vaarat.
Kanervakankaat
pursukaa pihkaa. Hopeisin lainein
kiertäkää, meret,
Kannaksen rantaa.
Sydämet, sykkikää paisuvin painein.

Katsokaa, veljet,
veljien puoleen.
Kätenne käteen. — Usko on vakaa:
osas mi liekin,
armahin maamme,
vartion vahvimman Kannas takaa.

Kannas on meidän,
Kannas on teidän,
lukko ei liikahda paikaltansa.
Kannas kun seisoo —
seisoo Suomi,
Kannas kun kestää — kestää kansa.”

Kummallinen, sisämaan suomalaiselle outo nöyryys ja valoisa usko kajahtaa noista sanois-

ta. Jotain taipumatonta, sytyttävää innostusta tarttuu niistä etelän miehen sydämeen. Karjalan mies on laulun ja miekan mies, — on ollut jo ammoisista ajoista asti. Lauluiksi on hän surunsa pukenut, lauluihin ilonsa sulattanut, voisipa sanoa että ilman laulun lahjaansa Karjala olisi jo kauan sitten sortunut vieraan sortajan jalkoihin.

Kieltämättä Karjalassa ja sen lauluissa on jotain surumielisen hempeätäkin. Vuosisatainen „Ounaan herran” armoilla oloko sen on sellaiseksi tehnyt: ikäänkuin hymyä kyynelten lävitse, vai onko se vain pelotonta huolettomuutta siitäkkin huolimatta että rajan tuolla puolen vaanii orjuus ja kuolema? Mutta olipa miten hyvänsä, tarttukoon meihin jokaiseen Karjalan miehen nöyryys ja suuri usko!

Jumala suokoon että me täältä etelästä ajoissa ennätämme kauniin Karjalan ja sen Kannaksen avuksi silloin kun vielä kerran ryhdytään tämän rakkaan syntymämaamme historiaa kirjoittamaan tulella ja miekalla!

M. Mikkolainen.

SAKSAN VALTAKUNTA.

Jo vuosisatoja sitten olivat esim. *Englanti* ja *Ranska* yhtenäisiä valtakuntia kumpikin. Niillä oli kummallakin oma hallituksensa, kuninkaansa, oma pääkaupunkinsa. Ne muodostivat oman yhteisen valtakunnan. *Italiakin* oli ennen hajanainen, monesta osasta kokoonpanttu valtio. Mutta sekin yhdistyi viime vuosisadalla yhdeksi kokonaiseksi valtioksi, jota oma kuningas hallitsee. Mutta Saksa ei ollut yksimielinen, vaan oli moniosainen, ilman omaa, yhteistä hallitsijaa.

Vanhat, kauan sitten eläneet saksalaiset eivät halunneet yhtyä yhdeksi valtioksi, vaan sotivat paljon keskenään. Kauan vuoti veljesveri Saksanmaalla. Silloin tällöin ilmaantui joku kuningas, jonka onnistui joksikin aikaa yhdistää yhdeksi kansaksi riitaiset Saksan heimot. *Kaarle Suuri* esim. oli väkevä kuningas, joka ensi kerran väkevällä kädellään yhdisti Saksin ja Baijerin pikkuvaltiot yhdeksi lujaksi, yksimieliseksi valtioksi. Mutta hänen kuoltuaan syntyi riitoja, jotka eroittivat tämän yhtyneen valtion pienempiin osiin. *Otto Suuri* ja *Fredrik Barbarossa* saivat myöskin ankarien taistelujen jälkeen luoduksi suuren yhtenäisen valtakunnan. Mutta sekään ei pysynyt koosa kauan. Heimojenväliset riidat puhkesivat taas ja valtio hajosi. Saksan kansa kaipasi läpi riitaisten vuosisatojen väkevää keisaria, hallitsijaa joka heidät yhdistäisi yhdeksi kokonaisuudeksi.

Miksi kunnioittivat saksalaiset Kaarle Suurta? Siksi, että hän oli perustanut ensimmäisen yhtenäisen saksalaisen valtion. Miksi antoi kansa

kuningas Otolle liikanimen „Suuri”? Siksi, että hän pakoitti kuuliaisuuteen kaikki Saksan pienet ja suuret ruhtinaat ja teki Saksan voimakkaaksi ja yksimieliseksi niin että se kykeni voittamaan päävihollisensa Unkarin. Miksi rakastivat saksalaiset kuningas Barbarossaa? Siksi, että hän kokosi yhdeksi Saksan monet eri heimot.

Keskiajalla oli siis Saksan maa ja kansa hajautunut moniin pikku osiin. Saksassa hallitsi siihen aikaan noin 350 ruhtinasta ja herraa. Jokainen heistä tahtoi olla itsenäinen, vapaa. Olihan heillä tosin keisarikin, mutta hänellä ei ollut mitään ylivaltaa. Saksan viholliset iloitsivat siitä, että maassa oli huono ja heikko hallitus. He rupesivat sotimaan Saksan kanssa ja valloittivat siltä palasen toisensa perästä. Ranskan, Englannin, Puolan, Venäjän, Turkin, Espanjan ja Italian sotajoukot tulivat sotimaan Saksaa vasta. Mutta Saksa oli niin heikko ja köyhä, ettei se mihinkään pystynyt. Tapahtui, että muutamat saksalaiset ruhtinaat kutsuivat maansa vihollisia Saksaan. Toiset taas auttoivat vihollisiaan sotimaan omia kansalaisiaan vastaan. Silloin pääsi Saksan valtakunnasta eroamaan tärkeitä osia jotka kuuluivat Saksan heimoon, ja joissa puhuttiin saksankielistä kuten: Sveitsi, Hollanti, Belgia ja nämät muodostivat omia valtakuntia.

Ranskakin käytti hyväkseen Saksan heikkoutta ja m.m. valtasi itselleen Strassburgin tärkeän kaupungin, jossa on kuuluisan kaunis tuomiokirkko. Vuodesta 1681 on tämän kirkon tornissa liehunut Ranskan lippu. Jos Saksa olisi ollut yhtenäinen, kokonainen valtakunta, niin ei näin olisi tapahtunut. Ranskalaiset eivät olisi voineet valloittaa Elsassin maakuntaa.

Sitten ilmestyi historian näyttämölle Ranskan kuuluisa keisari *Napoleon*. Moniin sotiinsa sai hän uskollisia apujoukkoja juuri Saksasta. Hän sai sieltä 712,000 sotamiestä, joitten kanssa hän marssi valloittamaan Venäjää. Satoja tuhansia saksalaisia sotilaita kuoli Napoleonin sotaretkillä Venäjällä. Ranskalaisia kaatui samalla sotaretkellä vain 20.000 miestä. Leipzigin kentällä sotivat saksalaiset toinen toisiaan vastaan toiset Saksan toiset Ranskan puolesta.

Myöskin Englanti palkkasi saksalaisia sotimaan joukkoihinsa. V. 1755—1762 oli se sodassa Ranskan kanssa. Englanti tahtoi aluemaikseen saada Intian, Kanadan y.m. Tähän ei Englanti yksinään pystynyt, vaan se antoi Saksan kuninkaalle Fredrik Suurelle rahaa, jotta saisi apua häneltä. Fredrik Suuri tulikin apuun ja voitti Ranskan Rossbachin taistelussa v. 1757. 50 tuhatta ranskalaista ja 13,000 saksalaista marssivat Fredrik Suurta vastaan Berliiniä valloittamaan. Fredrikillä oli vain 20,000 miestä. Ranskalaiset pilkkasivat häntä, mutta Fredrik voitti heidät aivan pian. Hänen vihollisensa juoksisivat pakoon kuin jänikset Rossbachista

Frankfurtiin. Rauhan teossa sai Englanti Intian ja Kanadan, mutta Fredrik suuri ei saanut mitään, englantilaiset sanoivatkin, että „Intia on valloitettu“ Berlinissä.

Niin olikin asia. Saksalaiset soturit valloittivat Ranskan, mutta Englanti anasti saaliin. Saksan kansa riemuitsi Rossbachin taistelun johdosta. Miksi? Siksi, että se oli saanut kurittaa vanhaa verivihollistaan Ranskaa ja siksi, että Saksan kansassa vielä huomattiin säilyneen rohkeuden ja uskollisuuden.

V. 1871 onnistui kuuluisan saksalaisen valtiomiehen ruhtinas Bismarckin taas luoda perustuksen uudelle, yhtenäiselle, yksimieliselle Saksalle voitettuaan vanhan vihollisensa Ranskan. Kesti kauan ennenkun erossa olleet saksalaiset heimot oppivat rauhassa ja yhdessä yhtenäisenä valtiona elämään. Eräät euroopalaiset valtiot ovat odottaneet, että Saksa taas uudestaan hajoaisi moniin pieniin osiin, niin että olisi helppoa valloittaa se. Varsinkin on Ranska sitä toivonut.

Syttyi sitten v. 1914 maailman sota. Yhtenä miehenä nousi Saksan kansa isänmaataan puolustamaan. Koko Saksaa elähytti vain yksi halu: kotimaan puolustaminen ja vihollisten voittaminen.

Maailmansota loppui. Viholliset voittivat köyhtyneen, mutta kunniaakkaan Saksan. Ranskalaiset luulivat: „nyt tuhoutuu ja hajoaa Saksa“. Siltä riistettiin tärkeäarvoisia maakuntia. Miljoonat kansalaiset menettivät isänmaansa. Ranska toivoi vieläkin enempää. Se luuli, että Saksasta irtaantuisi niinkin tärkeät osat kuin Baijeri, Württemberg ja Baden. Ranska lähetti yllyttäjänsä Baijeriin koettamaan saada sitä puolelleen. Mutta Baijeri pysyi uskollisena Saksan liittovaltiona. Samoin pysyi uhattu Reinin maakuntain länsipuoli Saksalle uskollisena.

Saksan kansa ei halunnut erkaantua toinen toisestaan. Mutta monet kansalaiset odottivat ja toivoivat apua ulkomailta. Kommunistit fähystelivät Venäjälle päin apua odottaen. Venäjä lähetti maahan kiihoittajia, akitaattoreja, käsipommeja ja rahaa. Mutta he eivät halunneet auttaa Saksaa vaan hukuttaa sen kommunismin kurjuuteen. He tahtoivat saattaa Saksan samanlaiseen kurjuuteen kuin Venäjänkin on. Toiset taas toivoivat apua Ranskasta. Mutta sieltä ei ole koskaan mitään hyvää Saksalle tullut. Ranska tahtoo että Saksa pysyisi aina heikkona ja hajanaisena. Versaillesin rauha, joka tehtiin maailman sodan loppuessa on Ranskan sanelema. Tuon rauhanteon tarkoituksena on kieltää Saksalta mahdollisuutta itsepuolustukseen. Koko historia ei tunne niin häpeällistä rauhantekoa kuin on Versaillesin rauha. Saksan kansa on huomannut viimeksi kuluneen 14 vuoden kuluessa, että

Kahdella venheellä lähdettiin soutelemaan.

sen perii hukka, jollei se itse nouse itseään puolustamaan. Siksipä se tahtoo vapautua tuon rauhanteon määräyksistä. Se tahtoo taas pyrkiä samanarvoiseksi toisten valtakuntien ja toisten kansojen kanssa. Tämä vaatimus on yhteinen koko Saksan kansalla. *Yksi kansa, yksi mieli, yksi valtio!*

Tämä on kansallisen vallankumouksen päämäärä Saksassa. Kaikkialla liehuu jälleen Saksan vanha musta-valko-punainen lippu. Viitatkoon se tietä parempaa, onnellisempaa tulevaisuutta kohti. Tulokoon Saksa taas suureksi, voimakkaaksi ja kunnioitetuksi.

(Saksalaisesta kuurojen lehdestä.)

ERÄS VAARALLINEN TAUTI

On olemassa eräs sangen vaikeasti parannettava laji mielipuolisuutta, nim. *juoruamisvimma*. Tämä paha, ruma tauti vaivaa erittäinkin meitä femininejä eli naisenpuolia. Meidän kielemme on terävä kuin kaksiteräinen miekka. Mutta varsinkin silloin, kun annamme kavalan sielun vihollisen teroittaa sen ja tiputtaa vielä kauheaa *vihanmyrkyä* sen purevalle terälle, se miekka tekee kauheaa, veristä jälkeä kärsiväin veljimme ja sisartemme keskuudessa. Monen *viat-tomankin* ihmisen elämä on tullut hirveimmällä tavalla tuhotuksi halpamaisen, likaisten juorujen tähden.

Voi meitä! Voi meitä onnettomia, tuhatkertaisesti surkuteltavia olentoja! Me olemme *murhaajia!* Tosin emme sitä ymmärrä, mutta olemme kuitenkin

kin . . . niin, me olemme Kainia ja Kainittaria, veljen, (sisaren) murhaajia. Hän murhasi veljensä Abelin kuokalla, me murhaamme — kielellämme. Raamattu sanoo, että „*kieli on tuli, maailma vääryyttä täynnänsä*“.

Jos helvetti on täynnä, niin kyllä se on varma, että miltei yhdeksän kymmenesosaa sen asukkaista on *juurukelloja*.

„Häijy sydän ei löydä mitään hyvää; ja jolla paha kieli on se lankee onnettomuuteen“ San. l. 17:20.

„Terveellinen kieli on elämän puu; vaan valhettelevainen saattaa sydämenkivun“ San. l. 15. 4.

„Petolliset suut peittävät vainon ja joka panettelee, hän on tyhmä“ San. l. 10: 18.

Tyhmillä on Jumalan armosta ja kurituksesta vitsa valmistettu, mutta ellei tyhmä tahdo oppia elinaikansa, niin kadotus on hänen kauhein palkkansa. Rakas lukijani, älä usko, että tulet yhtään paremmaksi lähimmäistäsi mustaamalla tai hänen syntejensä tarkkaamalla, vaan muista Pyhän Vapahtajamme sanoja: „*Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi*“. *Älä usko pahaa, älkää rumaa*, silloin on sinun helpompi olla hyvä. „*Aitaa korvasi orjantapuroilla äläkä kuuntele häijyä kieltä*“.

Kuuromykkienkin kesken on juoruaminen aivan yleinen. Onpa suorastaan vaarallista seurustella ystävänä kenenkään kanssa heistä koska silloin helposti joutuu toisten epäluulojen alaiseksi ja heti rientää joku santarina kuulustelemaan:

„Miksi hän käy täällä?“

„Mitä puhui?“

„Onko hän ystäväsi?“ j.n.e. j.n.e.

Uinnin jälkeen voimistellaan lämpimiksi.

Kuinka alhaista!

Nuo raukat näkyvät oikein maalan-
neen seinälleen lauseen:

„Eripuraisuus on kuuromyökkäin pa-
ras kaunistus“. Sillä en muutenkaan
voi heidän käytöstään selittää. Sanoin
ystävälleni, jonka seurassa olin Jumalan
sanaa lukemassa: „Minä olen kaikkien
ystävä Kristuksen käskystä. Haluan
olla yläpuolella pikkumaisten riitojen,
joilla tahdotte toisianne kiusata ja toi-
von sydämestäni, että oppisitte toi-
sianne rakastamaan“. Omasta voimasta
ei meille ole apua. Lääkäri ei voi aut-
taa, eikä parantaa juoru-taudista. Vain
Jeesus Kristus itse, rakas, Pyhä Vapahtajamme
voi meitä auttaa. Hän voi
pyhimmän rakkautensa avulla sitoa
häijyimmänkielen kielen; jos nöyryytämme
itsemme, huomaamme heti *omat vi-
kamme* ja rehellisesti koetamme pitää
huolen oman sielumme autuudesta.
Kun jokainen koettaa olla hyvä, niin
tuntevat kaikki itsensä onnelliseksi.

Juoruaminen on vihan lapsi ja viha on kotoi-
sin pimeyden hengestä, valheen isästä. *Jumala
on rakkaus*. Pitkänäperjantaina puhui past.
Myyryläinen k.mykille kirkossa:

„Ennen olitte ehkä pahoja, vihasitte, elite
syntisesti, puhuitte pahaa. Nyt luvatkaa tässä
pyhän alttarin edessä alkaa uutta elämää Juma-
lan lapsina. Älkää vihatko, älkää riidelkö,
älkää puhuko pahaa ja rumaa, vaan eläkää
Jumalan mielen mukaan“.

Silloin rukoilin sydämessäni:

„Rakas, ristiinnaulittu Vapahtajani, anna
minulle syntiselle armosi ja voimaa, että Sinun
laillasi oppisin rakastamaan. Anna minulle
nöyryyden ja palvelevaisuuden henki!

Huvilanväki katselee kuuromyökkävieraiden kuorolukua rannalla
koivujen keskellä.

Sinä rakastit meitä niin suuresti, että kuolit
puolestamme. Oi, auta siis minua, että rakas-
taisin kaikkia veljiäni ja sisariani niinkuin
itseäni. Armahda minua ja lahjoita voimaa
seuraamaan Sinua ristin ja kieltäytyksen tiellä.
En tahdo puhua pahaa.“ Amen.

Rakkaat k.m. veljeni ja siskoni Kristuksessa,
nöyrytkäämme vaan kaikki ristin juurelle, rukoil-
kaamme ja heittäkäämme pois viha ja juoruami-
nen! *Lukekaamme enempi raamattua, kirjoista
ihaninta ja ajatelkaamme hiukan vähemmän
turhia, maallisia huveja*. Monta ihmistä on
juoruaminen saattanut melisairaalaan, muista
kauheista onnettomuuksista nyt puhumatta.
Se on siis paha. „Joka lähimmäistänsä häväi-
see, se on hullu mutta toimellinen mies on
vaiti“. San. l. 11: 12.

Kun luette Raamattua, löydätte nä-
mä lauseet sieltä ja paljon, paljon
muuta, joka meidän tulee katkeä sy-
dämeemme.

Nyt on sunnuntai-ilta. Tulin kir-
kosta ja luin koko iltapuolen Raa-
mattua ja tahdoin antaa jotain lah-
jaksi näistä rikkaista aarteista löytä-
mistäni kultajyväsistä teillekin, veljeni,
sisareni.

Oikeaa, Jumalan suuren rakkauden
kirkastamaa onnea ja Hänen pyhää
rauhaansa toivottaen teille kaikille kir-
joitin nämä ajatukseni.

Sisarenne Magdalena.

Tällä aukeamalla olevat kuvat liittyvät
sivulla 111 olevaan kirjeeseen Kyminteh-
taalta.

Kahvipöydän ääressä huvilan pihalla.

TERVEISIÄ KORVESTA

»Erakko 2: sen« tervehdykseen tahdon ojentaa käteni. tuohon käteen — — !

Meitä erakkoja onkin ehkä enempi, kun minä olen luullut. Tuskin sentään on toista niin yksinäistä, kuin on Hämeen saloseutujen, korven karu erakko. Olen näet jo 16 vuotta ollut kuuro ja ensimmäinen tuulahdus kuurojen maailmasta oli minulle »Kirje Ävikin asujamille«, joka ensimmäisenä pisti silmääni viime vuoden K.m. lehden tammik. numerosta. Siihen asti on kuurojen toiminta ollut minulle kuten suljettu kirja. Nyt se on mielestäni kaunista satua. Kuurot ovat suuri yhteinen perhe, jos yksi jäsen kärsii, niin kaikki jäsenet kärsivät ja kun toinen on heikko ja horjuva, toinen nostaa ja tukee.

Tästä lehdestä onkin tullut hyvä ystäväni. Tuntuu melkein siltä, että ilman K.m. lehteä en voisi olla. Nyt saan seurata kohtaloverien toimintaa. Elämä tuntuu kevyemmältä, kun nyt tiedän, että saman kohtalon alaisia on melko paljon, eikä heistä ole ollenkaan puhti kadonnut. Olen olevinani kuten vanha iso-äiti, omassa pienessä mökissään, joka mielenkiinnolla seuraa omaistensa elämää maailmalla.

Niin. Ei sitä osaa kuvailta miltä tuntuu, kun aivan yhtäkkiä menettää kuulon. Kun vallattomasta, elämänhaluisesta tulee tylin ilmeinen, eteensä tuijottaja. Kun ei minulle ollut lääkäreistä apua, täytyi yksinomaan turvautua Häneen, joka ihmiskohtalot ohjaa. Hartaasti rukoilin: »En pyydä tyyntä tietä, Sun tahtosi tietä vain».

Minä en ymmärtänyt heti, että suunnitelmienkin voi oppia puhetta.

Meidän kuurojen kohdalle sopii mainiosti sananlasku: »Kun Jumala joltakin näkee hyvänsä sulkea oven, niin Hän sen sijaan avaa ikkunan.» Kuuroilla kehittyy silmä, joka huomaa enempi, kun kuulevan yleensä.

Todella tarvitsemme elämämme oppaiksi: tyytyväisyyttä ja — ihanteita. Vaikea läksy on oppia tyytyväisyyttä. Sisäisessä elämässämme täytyy ensin tapahtua vallankumous. Meidän täytyy seurata ajatusta, että tämä puutteellinen elämä on vain pieni murto-osa ijäisyydestä, tällaista ajatusta voi seurata sitten tyytyväisyys.

Jos mielin kulkea, olematta taakaksi itselleni ja kanssaihmisilleni silloin minulla täytyy olla ihanteita.

Jokapäiväisestä kilvoittelusta, eräs ajattelija kirjoittaa, jossa on jokaiselle oppimista:

»Meitä ei pelasta elämässä, ei kuolemassa pelkkä hieno käytös, eikä nykyaikainen halpahintainen sivistys, vaan kallisarvoinen, taistelujen ja uhrausten hinnalla saatu, ijankaikkisuuspitoinen elämänsisältö».

Toivon vain kohtalotovereilleni, kaikkea hyvää.

Erakko

PIENTÄ PAKINAA

Hämeenlinna on viettänyt 8 päivää toukok. 21—28 p. tänä vuonna messuja. Hämeenlinnan käsityötaiturit ovat näyttäneet muille kaupungin asukkaille ja laajalti muillekin mitä tuloksellisesti ajattelevat aivot ja taitavat kädet pystyvät luomaan. Nämä messut olivat paikkakunnan kuuromykillekin merkitykselliset, sillä heidänkin töitään oli runsaanlaisesti messuilla edustettuna.

Nuori lupaava Vaala Kaurela oli töilleen varannut oman osaston ja oli häneltä näytteillä kaappeja ja tauluja, hämmästyttävän hyvin leikkauksilla koristettuna. Vaala Kaurelan omatekoinen osasto herätti näyttelyssäkävijäin mieluista huomiota. Paikkakunnan sanomalehdet m.m. Hämeen Sanomat kirjoitti Vaala Kaurelan töistä, että ne ovat messujen yllätys ja että on onni että omalla paikkakunnalla löytyy sellainen puutaiteilija. Tosin Kaurela ei vielä ole verrattavissa mestaritaiteilija Kaasiseen, mutta kunhan elää, niin vielä mestari tulee.

Kaurela sai messuilla tilauksia ja näytteillä-olleet esineet teki kaupan.

Arvi A. Karisto Oy:n osastolla oli Hannes Vlen'iltä suuri joukko komeita konttorikirjoja sekä Ilmari Valtoselta kirjoja.

Fredrika Wetterhoff'in kotiteollisuusosastolla oli runsaasti 2 k.m. neitosten kutomia huonekalukankaita sekä ryijyjä että raanuja.

Ilahduttavaa, että kuuromykätkin ovat tilaisuudessa suurelle yleisölle näyttämään mihin pystyvät ja miten heidänkin käsissään syntyy mestaritöitä.

KAKSI 70-VUOTIASTA

Kaksi Ävikin vanhaa asukasta täyttää syyskuussa 70 vuotta, nim. *Maria Nyman* syysk. 14 ja *Anna Pyykkönen* saman kuun 15 p:nä. Maria on kotoisin Munsalan pitäjistä. 5—6 v. vanhana sairastui hän ja menetti silloin sekä kuulonsa että näkönsä. Onneksi oli Pietarsaaren kuuromkoulu lähellä Marian synnyinseutua. Koulun harras, lämmäsydäminen johtajatar, neiti Anna Heikel ottikin tämän onnetoman lapsen kasvattaakseen ja opettaakseen. Erikoisesti koetti hurskas opettaja johtaa lasta Jumalan tuntemiseen. Maria ei väsynyt opettajansa kertomiin raamatun kertomuksiin, vaan kätki ne sieluunsa ja on niistä pitkän elämänsä pimeinä vuosina löytänyt hengen valoa ja elämän iloa. Koulunsa lopussa laski piispa Alopaeus hänet Herran ehtoolliselle. Tämä harras kuurojen ja sokeitten ystävä on myös julkaissut tarkan ja liikuttavan kertomuksen Marian elämänvaiheista lapsena ja nuorena. Kou-

URHEILUOSASTO

C.I.S.S:n KONGRESSI KÖÖPENHAMINASSA 18—21 P. ELOK. 1933

Liittoneuvoston kokouksen päätöksen mukaisesti matkustivat elok. 15 p:nä Kööpenhaminaan K.U.L:n puheenjohtaja E. Karilas ja sihteeri R. Pitkänen maamme edustajina osallistuakseen kansainväliseen k.m. olympialaiskongressiin, ja sen yhteydessä pidettävään N.D.I:n kokoukseen, jonka liiton puheenjohtajana ja sihteerinä heidän velvollisuutensa oli tehdä tili toimistaan sitte viime kokouksen. Toimitus lähetti allekirjoittaneen haastattelemaan kotiin palanneita matkamiehiä, joilta sain lypsetyksi seuraavat tiedot.

»Matkallelähtö tapahtui s/s Ilmattarella 15 p:n iltana. Laiva oli suuri ja komea, kaikinpuolin ensiluokkainen ja mukava. Hytit riittävästi tilavat. Ruoka erinomaista. Matkaa suosi poutainen sää, joskin tuuli nostatteli vaahtopäitä. Meritautia ei tunnettu. Jotkut matkustajat kylläkin pysyttelivät hyteissään.

Menomatalla poikkesimme Hangossa, jossa käväisimme Hangon k.m.y:n vilkasta puheenjohtajatarta rva Alli Sjöstrandia tervehtimässä. Näin kesällä on hänellä vapaata yhdistyksen toimista.

16 p:n illalla laivamme jätti Hangon, lastatuna voilla, pekonilla y.m. vientitavaralla joka pitää markkamme arvoa yllä. Ja sitte matka sujui kaikinpuolin moitteettomasti perille saakka. Kööpenhaminaan saavuimme 18. 8. 33 klo 7,30 Suomen aikaa, mikä vastaa 6,30 Tanskan ajassa. Tanskan K.m. urheiluliiton sihteeri G. Svensson oli meitä vastassa, ja aamiaisen syötyämme ja tullin onnellisesti läpäistyämme ajoimme autolla lähetysshotelli Vestent'iin lähellä Keskusasemaa.

N.D.I:n kokous alkoi samana päivänä klo 12 K.m. yhdistyksellä Brohusgade 17. Edustettuina olivat: Tanska (Nielsen, Nissen), Ruotsi (Rydén, Levau), Suomi (Karilas, Pitkänen). Norja oli lähettänyt ilmoituksen, ettei se varainpuutteessa voinut olla edustettuna. Puhetta johti N.D.I:n puheenjohtaja E. Karilas ja pöytäkirjaa piti saman liiton sihteeri R. Pitkänen. Esitettiin selostus liiton hallituksen toiminnasta v:n 1931 jälkeen, samoin tilit asianomaisten tilintarkastajien Nielsenin ja Rydénin tarkastamina ja hyväksyminä. Liiton jäsenmaksu 20: — Rkr. alennettiin 5: — Rkr. Norjalaisen Zappfen aikoinaan tyrkyttämä järjestön piste-

laskutapa kumottiin ja palattiin vanhaan ja hyväksihavaittuun pistelaskutapaan 5, 3, 2, 1, jolloin pisteiden saamisen ratkaisee yksinomaan paremmuus. Tämä päätös oli sitäkin helpompi suorittaa, kun muutoksen aikaansaaja itse oli saanut äkkilähdön norjalaisilta. — Seuraavien pohjoismaisten kisojen aikaa ei voitu vielä määrätä, vaan kysymys jätettiin riippuvaksi pohjoismaisen k.m. kongressin ja kansainvälisten k.m. olympialaiskisan järjestämisestä siten ettei niihin osanotto kävisi millekään maalle rahallisessa suhteessa ylivoimaiseksi.

N.D.I:n tähänastisen puheenjohtajan ja sihteerin pyydettyä vapautus toimistaan, valittiin uudeksi puheenjohtajaksi hra J. P. Nielsen, ja jätettiin hänen asiakseen valita maamiehistään sovelias sihteeri. Tilintarkastajiksi valittiin hra Oscar Rydén uudelleen ja Nielsenin tilalle hra Eino Karilas. Uusi puheenjohtaja kiitti sitten edeltäjiään suoritetusta uhrautuvasta työstä N.D.I:n asiain hoitamisessa, mihin kokous yhtyi.

Perjantai-iltana oli vastaanottojuhla K.m. yhdistyksen talossa, ja tarjottiin tällöin olympialaiskongressin osanottajille kahvia, voileipää ja tupakkia, samalla kun tutustutettiin taloon ja yhdistyksen toimintaan siinä.

Varsinainen kongressi alkoi lauantaina 19 p:nä klo 9 aamulla. Järjestävän maan puolesta lausui osanottajat tervetulleiksi Tanskan K.m. urheilul. puheenjohtaja J. P. Nielsen. Olympialaiskomitean presidentti Rübens-Alcais avasi kokouksen, jonka jälkeen rahastonhoitaja-sihteeri Antoine Dresse luki valtuutettujen osanottajain luettelon, jonka mukaan edustettuna oli 14 maata 28 äänellä. Poissa oli Norja. — Senjälkeen käsiteltiin säännöissä määrätyt viralliset asiat, tilit y.m.s. ja muutettiin C.I.S.S:n vuosimaksu, joka ennen oli ollut 5 dollaria, maksettavaksi Belgian valuutassa, koska dollari ei enää ole sama luotettava arvonnimittä kuin ennen.

Klo 14 siirryttiin Raatihuoneelle, johon olimme saaneet kutsukortit, mitkä oikeuttivat vapaaseen »trahteerinkiin». Kaupunginjohtaja Ludvig Christensen lausui kongressin osanottajat tervetulleiksi, jonka jälkeen käytiin nauttimaan hienon lounaspöydän herkuja. Kahvin jälkeen saimme vielä hyvät havannasikaarit

hampaisimme ja niitä pölytellen kiersimme virkamiesten opastuksella katsomassa talon kaikkia komeita huoneita. Harvinaista vieraanvaraisuutta tämä tällainen oli meidän suomalaisten mielestä, jotka emme ole tottuneet saamaan mitään huomiota kaupungin tahi valtion puolelta kongresseillemme.

Fredriksbergin stadionilla oli illempänä Malmön-Köpenhaminan välinen seuraottelu, jossa kumpaakin seuraa edusti 2 miestä joka lajissa. Sade häiritsi kilpailuja. Malmö voitti niukasti, kuten tuloksista toisessa paikassa lehteä näkyi. Sanottiin parhaiten köpenhaminalaisten säästäneen voimiaan seuraavana päivänä tapahtuvaa ottelua varten kuulevain ja kuurojen välillä.

Illan lopuksi oli meidät kutsuttu »Idrottsklubben Døvstummanian» vieraina juhlapäivällisille Ylioppilasyhdistyksen klubihuoneistossa.

Sunnuntai-aamuna klo 9:ltä jatkettiin kongressin istuntoa. Vahvistettiin uusina ennätyksinä 17 parasta tulosta, m.m. Kaurelan kuulassa 12,90 ja seipäessä 3,20. Ensi numeroon pistämme sitten taulukon voimassaolevista ennätyksistä vahvistettuine muutoksineen.

Meitä pohjoismaalaisia hymyilytti monet etelämaalaisten edesottamukset kongressissa, m.m. synnyttivät Nürnbergin kisat 1931 jonkunlaista jälkiselvittelyä. Saksalainen Siepmann kuunteli tyynesti mitä niistä oli sanottavaa, nousi sitten ja ilmoitti niiden tuottaneen puhdasta tappiota niin ja niin paljon, minkä saksalaiset pitivät hyvänä. Eikä siihen enää ollut kenelläkään enempää sanomista.

Seuraavat vuoden 1935 olympialaiskisar päätettiin 14 äänellä Wienin 10 ääntä vastaan antaa Englannin järjestettäväksi Lontoossa Wembleyn stadionilla. Lontoota kannattivat, paitsi pohjoismaat, Saksa ja länsieurooppalaiset maat. Äänestykset tapahtuivat suljetuilla lipuilla. Englanti ja Itävalta pidättyivät äänestämästä.

Itävallan edustajan poisjäämisen johdosta vapautuneeseen toisen varapresidentin paikkaan siirtyi Olympialaiskomiteassa englantilainen mr. Baird, jolle tämä arvoasema hyvin sopikin. Jäseneksi p.o. komiteaan Baird'in tilalle oli ehdotettu Oskar Rydénia Ruotsista, mutta asia meni äänestykseen siitä huolimatta, ettei Rydénillä ollut vastaehdokkaita. Ensimmäinen äänestys oli: Rydén, Ruotsi 13 ääntä, Pacenza, Italia 12, Hauner, Tshekkoslovakia 0, Dronkerts, Hollanti 3. Tästä huolimatta toimitettiin uusi äänestys Rydénin ja Pacenzan välillä, jolloin viimeainittu sai 15 ja Rydén taas 13 ääntä. Näin tuli syrjäytetyksi tarmokas ja ansioitunut urheilujohtomies. Pacenza, joka tuli Olympialaiskomiteaan valituksi oli aivan tuntematon, »ei mistään kotoisin», kuten Suomessa on tapana sanoa.

Maanantaipäiväksi oli järjestetty kiertomatka Pohjoisjyllantiin autoilla. Me suomalaiset emme

osallistuneet siihen. Matkustimme Malmöön ja sieltä seuraavana päivänä Tukholmaan ja kotiin. Oli nim. erinäisiä neuvotteluja suoritettavana matkan varrella.»

Koetin lypsää lisää, mutta haastateltavani eivät olleet halukkaita enempää kertomaan. Tahtoivat säästää juttunsa siksi kunnes ovat tilaisuudessa itse henkilökohtaisesti ne uteliaille kuulijoille esittämään. Turkuun on luvattu, samoin Hämeenlinnaan ja Helsinkiin.

»Ja», sanoi sihteeri Ruuri, »on tässä hankkeissa pieni afääri olympialaisrahastomme kartuttamiseksi. Koska Lontoon matka maksaa paljon rahaa, olen tuumannut aikaansaada jonkinlaisen vuosikirjan myytäväksi olympialaisrahaston hyväksi. Siihen tulisi kirjoitus myöskin tästä kongressista, kuvia maamme urheiluseuroista, ennätystaulukoita ja kaikkea muuta hyödyllistä. Siksi ei kannata kaikkia tietojaan ensi hätään maailmalle päästää, että kirjalla olisi taattu menekki. — Masan kanssa kypsyttellään asiaa parhaillaan. — Se on nyt niin, että meidän on näytettävä, että kuurojen omilla voimilla saadaan enemmän valmista kuurojen hyväksi kuin olemalla kaikessa kuulevien holhottavana», päätti Ruuri. Ja siihen panen minäkin pisteen.

Pekka.

MATKAHAVAINTOJA VIIPURISTA

Kauvan toivottu matkani Viipuriin vihdoinkin tapahtui. Kun siellä oli K. U. L:n mestaruuskilpailut, niin oli sopiva tilaisuus minullekin pujahtaa siellä ensi kerran elämässäni ja ottaa osaa kilpailuun.

No kerron nyt erityisiä juttuja matkani varrelta, joka kävi monenmutkaisesti. Elokuun 4 p:nä minä astuin junaan neljän toverini kanssa Helsingin asemalla. Ilma oli suotuista ja lämmin, mutta perille saapuessamme kolea. Hauskasti matka sujui jutellen ja leikkiä laskien. Pariiksi minuutiksi se pysähtyi Riihimäellä ja sitten taas Lahdessa ja Kouvolassa. Sieltä tuli toisiakin tovereita junaamme. Kouvolasta lähtiessämme, emme olleet enään yhtä virkeitä, kuin alkumatalla. Ilta oli jo myöhäinen ja toinen toisemme perään aloimme torkkua. Tuntui niin pitkältä, vaikka matka oli lyhyt Kouvolasta. Alkumatka meni matkan pituutta huomaamatta.

Vihdoin juna saapui Karjalan pääkaupunkiin. Jäykin jaloin me astuimme vaunustamme. Oppaana oli asemalla aikaisemmin saapuneet toiset toverimme ja viipurilaiset. Ja siinä silmien edessä se Viipuri oli. Meitä opastettiin maan alle tehdyn käytävän kautta kaupunkiin. Tuntui kun olisimme menneet perunakellarin kautta. Mutta luonnon mukaisesti on se hyvin

rakennettu ja sommiteltu taidehikkaasti. Muistutti vähäsen Helsingin asemaa, mutta torni vain puuttui.

Jonkun matkan kuljimme sateessa hotelli »Suomeen». Meitä oli 5 samassa huoneessa. Heti sitten panimme maata makeaan uuneen aamun koittoon asti nurkissamme.

Seuraavan aamun valjetessa satoi, kuin saavista kaataen. Ajattelin, että kuinka voisin suorittaa lajini tuollaisella ilmalla.

»Ehkä kanootilla», sanoin toverilleni hieman naurahtaen.

Päivällä keräänyimme määrääkaan kentälle sekä katselijat että urheilijat. No nyt sitten ne kilpailut alkoivat. Mielestäni olivat jännittäviä. Vaikka radalla oli paljon vettä, ei urheilijoiden mielestä se mitään haitannut. Pienen väliajan kuluttua minäkin suoritin lajini 1500 m. Monta astui lähtöviivalle ja merkin saatua lähdimme taivaltamaan. Minä aina pinnistin toisten kannoilla kaksi kierrosta, kolmannella jäin jälkeen ja loppumatkalla uuvuin, jääden toisista pienen välimatkan. Ajattelin juostessani, »hitto vieköön voiton», huomautessani voimieni vähenevän. Parina vuotena olen vasta harjoitellut juoksua, ehkä se vielä paranee vuosien karttuessa.

Seuraavana päivänä sunnuntaina oli taas kova voimien mittely siitä, kuka veisi voiton. Puheena olevana päivänä oli selkeä ilma ja katselijaparvi aina vähäsen lisääntyi. Kiinnostuneina he seurasivat kamppailua.

Joutohetkinä poikkesin minä viipurilaisten k.m. kodeissa. Mielestäni olivat he vieraanvaraisia ja ovet avonaisia tulijoille. Loppujen lopuksi toivotin »terve tuloa Helsinkiin vuoden perästä».

Saman päivän iltana oli Rautatieläisten huoneustolla illanvietto ja palkintojen jako. Ilmielin pujahti piilopaikastaan voittoansa perimään kukin ansiokas voittaja. Loppu ohjelma meni karkeloilla. Sitä seuraavana päivänä kaikki matkasivat tyytyväisinä omalle suunnalleen.

En malta olla kirjoittamatta pieniä huomioita urheilusta. Olen usein huomannut, kun eräät k.m. pojat ovat jättäneet urheilun kesken, vaikka alussa ovat olleet kovin innostuneet. Urheilu suorastaan vaatii paljon harjoitusta, kärsivällisyyttä ja tahdonlujuutta. Kyllä vuosien mennessä pääsee paremmalle tasolle, sen uskallan sanoa kokemusteni perusteella. Monet ovat nykypäivinä kohonneet huippuun saakka. Rohkaiskoon tämä pieni huomautus lukijaa.

Viipurissa kdvijä.

YSTÄVYYSOTTELU

Malmö Dövst. Idrottsföreningen ja I. K. Dövstumaniän välillä

lauant. 19 p. elok. 1933 Frederiksberg'in Stadionilla.

100 m juoksu:

Seniorit:

1.	G. Madsen	I.K.D.	12 ¹ / ₅
2.	Erik Helmer	M.D.I.	12 ³ / ₅
3.	K. Ljungberg	M.D.I.	12 ⁴ / ₅
4.	G. K. Sörensen	I.K.D.	13

Pisteet: 5—5.

Juniorit:

1.	Nils Berggren	M.D.I.	12 ⁴ / ₅
2.	Georg Nilsson	„	13 ³ / ₅
3.	Ole Plum	I.K.D.	13 ⁴ / ₅
4.	Erling Riis	„	14

Pisteet: 7—3.

Kuulantyöntö:

1.	Erik Helmer	M.D.I.	10.71
2.	G. Jönsson	„	9.74
3.	G. Madsen	I.K.D.	9.06
4.	Sv. Aa. Peuliche	I.K.D.	8.94

Pisteet: 12—8.

1.	Nils Berggren	M.D.I.	11.51
2.	Torsten Gummesson	M.D.I.	11.27
3.	Björn Hansen	I.K.D.	8.17
4.	Ove Jensen	„	7.40

Pisteet: 14—6.

Korkeushyppy:

1.	Aage Larsen	I.K.D.	1.60
2.	Erik Sjölund	M.D.I.	1.55
2.	Helge Crona	„	1.55
2.	C. O. Hansen	I.K.D.	1.55

Pisteet: 16—14.

1.	Paul Hansen	I.K.D.	1.40
2.	T. Gummesson	M.D.I.	1.35
3.	Georg Nilsson	„	1.30
3.	Erling Riis	I.K.D.	1.30

Pisteet: 18 ¹/₂—11 ¹/₂.

400 m juoksu:

1.	Nils Johannesson	M.D.I.	57 ³ / ₅
2.	K. Ljungberg	„	58 ³ / ₅
3.	G. K. Sörensen	I.K.D.	58 ⁴ / ₅
4.	Aage Larsen	„	62 ³ / ₅

Pisteet: 23—17.

1.	Sv. Pettersson	M.D.I.	60
2.	B. Franklin	„	60 ³ / ₅
3.	Ole Plum	I.K.D.	60 ³ / ₅
4.	Willy Meir	„	63 ⁴ / ₅

Pisteet: 25 ¹/₂—14 ¹/₂.

Kiekonheitto:

1. Sv. Aa. Peuliche	I.K.D.	29.66	1. Nils Berggren	M.D.I.	33.80
2. Erik Heimer	M.D.I.	29.26	2. Sven Pettersson	"	26.57
3. K. G. Jönsson	"	27.18	3. Willy Meir	I.K.D.	24.66
4. Aage Larsen	I.K.D.	18.82	4. Ove Jensen	"	18.93
Pisteet: 28—22.			Pisteet: 32 1/2—17 1/2.		

Pituushyppy:

1. G. Madsen	I.K.D.	5.86	1. Svend Pettersson	M.D.I.	5.09
2. C. O. Hansen	"	5.68	2. Georg Nilsson	"	4.86
3. Helge Crona	M.D.I.	5.40	3. Ole Plum	I.K.D.	4.78
4. Erik Sjölund	"	5.18	4. Björn Hansen	"	4.34
Pisteet: 31—29.			Pisteet: 39 1/2—20 1/2.		

1500 m juoksu:

1. Nils Johannesson	M.D.I.	5.08 3/5	1. B. Franklin	M.D.I.	4.52 4/5
2. Jörgen Frederiksen	I.K.D.	5.09 2/5	2. Erling Riis	I.K.D.	4.54 3/5
3. Gudm. Sörensen	"	5.13 3/5	3. Tage Valter	M.D.I.	5.26 3/5
4. H. Crona	M.D.I.	5.38 2/5	4. Poul Hansen	I.K.D.	5.29 3/5
Pisteet: 36—34.			Pisteet: 45 1/2—24 1/2.		

Keihäänheitto:

1. C. O. Hansen	I.K.D.	41.02	1. B. Franklin	M.D.I.	40.92
2. Sv. Aa. Peuliche	"	35.97	2. Torsten Gummesson	"	36.74
3. K. G. Jönsson	M.D.I.	34.96	3. Björn Hansen	I.K.D.	30.54
4. K. Ljungberg	"	33.36	4. Willy Meir	"	29.40
Pisteet: 39—41.			Pisteet: 52 1/2—27 1/2.		

4 × 100 m viesti:

1. M.D.I. seniorit	48 4/5	1. M.D.I. juniorit	52 2/5
2. I.K.D. "	49 2/5	2. I.K.D. "	53 4/5
Pisteet: 4—2.		Pisteet: 4—2.	

Yht. pistem. M.D.I. 43—I.K.D. 43.

Yht. pist. M.D.I. 56 1/2—I.K.D. 29 1/2.

Pisteet laskettiin: N:o 1 4 pist., N:o 2 3 pist., N:o 3 2 pist. ja N:o 4 1 pist.

(Jatk. s:lta 106)

lusta päästyään meni Maria pieneen, vähävaraiseen kotiinsa Munsalaan. Äitinsä ja sisarensa luona hän siellä asui sekä rupesi elättämään itseään sukankudonnalla ja valmistamalla pikku nukkeja myytäväksi. Hän oli ja on vielä nytkin vanhoilla päivillään erittäin taitava käsityöntekijä, josta hän saa kiittää koulussa saamaansa huolellista opetusta. Joka kevät matkusti Maria Munsalasta Pietarsaareen, jossa pidettiin vuosittain hartauskokouksia ja Herran ehtoollisen viettoja ja joihin tilaisuuksiin paljon kuuroja kokoontui.

Neiti Anna Heikelin kuoltua tunsii Maria jääneensä orvoksi ja yksinäiseksi. Mutta silloin lähetti Jumala hänen tiellensä uusia ystäviä, jotka pitivät hänestä huolta. Vähitellen tuli hänen tilansa Munsalassa vaikeaksi. Silloin ruvettiin toimittamaan häntä Ävikin vanhainkotiin, jossa häntä hoidettaisiin hyvin ja jossa hänen „kieltään” ymmärrettäisiin. Ja sinne Maria sitten muuttikin. Hiljaisena ja oloonsa tyytyväisenä viettää Maria huolettomia vanhuuden päiviään Ävikissä. Aina hän tekee

työtä. Sukankudin tahi nukken vaatteet on hänellä aina käsityönään. Mutta kaikkein rakkainta on hänestä lukeminen. Siitä hän etsii valoa lohdutusta itselleen. Kyllä Maria hyvin seuraa aikaansakin, sillä jokapäivä pitää huonevierien kertoa hänelle mitä on tapahtunut ja mitä sanomalehdet y.m. ovat kertoneet. Maria Nyman on terve ja hyvissä voimissa.

Kajaanilainen Anna Pyykkönen on toinen 70 vuotias mummo. Hän ei ole käynyt koskaan mitään koulua. Sillä ei kukaan aikoinaan tullut ajatelleeksi tällaisen onnettoman lapsen kouluuttamista. Kovalla ja ahkeralla työllä elätti hän henkensä nuoruuden ja miehuuden aikoina Kajaanissa. Sitten tuli vanhuus. Hänen tyttärensä, jolla on virka pankissa, toimitti äitinsä Ävikin Vanhainkotiin. Hän tekee mielellään vieläkin töitä keittiössä y.m. ja on suuresti tarpeellinen Ävikin taloudessa. Anna Pyykkönen on vielä hyvissä voimissa. Sunnuntaina syysk. 17 päivänä vietettiin molempien 70 vuotiasten syntymäpäivää Ävikissä suurella juhlalla.

**KYMMENEN VUOTTA TYÖSSÄ
KÄRSIVÄIN HYVÄKSI**

Elokuussa kymmenen vuotta sitten rupesi neiti Ragnhild Lönnfors Pelastusarmeijan lähettämänä toimimaan kuuromykkäin ja sokeain keskuudessa. Vaikea ja tuntematon oli hänelle se työ, mihin hän silloin joutui, mutta hänen palava rakkautensa näihin kovaosaisiin yhteis-

kunnan jäseniin antoi hänelle voimaa ryhtyessään työhön sekä siinä sitten pysyessään. Herätteen tällaiseen toimintaan sai neiti Lönnfors aikoinaan n. 20 v. sitten ruotsinmaalaiselta pelastusarmeijanjäseneltä rva Ester Carlsonilta, joka siihen aikaan matkusteli Suomessa sekä piti hartaushetkiä kuuroille ja sokeille sekä kokoili heitä kokouksiin. Pian oppi neiti Lönnfors, jolla on erittäin suuret taipumukset viittomakielen käyttöön, puhumaan kuuroille ja sokeille, niin että he sitä ymmärtävät.

Kymmenen vuotta sitten nimitettiin hänet johtajaksi siihen avustamistyöhön, jota Pelastusarmeijan taholta maassamme harjoitetaan sokeitten ja kuurojen keskuudessa. Varmaankin on Jumala neiti Lönnforsin kautta paljon hyvää tuonut sokeain ja kuurojen elämään. Sen he ymmärtävätkin. Siitä todistaa m. m. ne juhllaisuudet, onnittelet ja lahjat, joita kuurot ja sokeat merkkipäivän johdosta hyväntekijälleen lähettivät. Juhlapäivän aamuna kävivät sokeat herättämässä hänet laulullaan. Pitkin päivää saapui neiti Lönnforsille kukkia ja tervehdyksiä. Noin 40 kuuromykkää oli saapunut illalla siihen juhlaan, joka heitä varten oli järjestetty armeijan huoneustossa. Kuuromykkäin puolesta lahjoitettiin hänelle rannekello, joka onkin tarpeellinen matkustettessa. Liikutettuna kiitti neiti L. lahjasta. Lopuksi esitti Helsingin kuurojenyhdistyksen puhenjohtaja, hra Sundberg kaikkien läsnäolevain puolesta kiitokset neiti Lönnforsille uskollisesta työstä kärsivien hyväksi. Iltaa vietetäessä esitettiin lauluja, puheita ja kertomuksia.

URHEILUKUVIA pyydetään vieläkin ystäv. lähettämään os.: R. Pitkänen, Helsinki, Liisankatu 27, E 10. Niissä tulisi olla merkittynä, missä ja milloin ovat otettu. Parhaat otetaan KUL:n vuosikirjaan ja kaikki joutuvat KUL:n arkistoon.

Tietoja kotimaasta

Lahjoja Ävikin vanhainkodin hyväksi: Jumalanpalveluksissa Mäntässä 27 mk. Lovisassa 60 mk. eräs mummojen ystävä 48 mk. — Lahjoittajille kiitos!

50 vuotta täytti elok. 24 p:nä Kuusankoskella rouva **Wilhelmiina Stenroos** (os.) Rättä. Hän on syntynyt Anjalasta, on käynyt Jyväskylässä kuuromykkäinkoulun. Nuorena hän oli ompelijattarena ja kutojana sekä työs-

Wilhelmiina Stenroos

kennellyt Kymintehtaan paperisalissa. Hra Richard Stenroosin kanssa naimisiin mentyään on hän harrastanut kukkien hoitoa kotinsa ympärillä sekä sisällä. Merkkipäivänään sai rouva Stenroos paljon lahjoja sukulaisilta ja ystäviltaan.

Toivotamme hänelle onnea ja menestystä jatkuvalla elämänsä taipaleella.

H. A.

Kirje Kymintehtaalta. Kymintehtaitten huoltotarkastaja maisteri, neiti Margit Borg, järjesti yllämainitun yhdyskunnan kuuromykkäille hauskan ja sisältörikkaan automatkan, huvilalleen Ahtialan kylään, lähelle Lahden kaupunkia. Automatkan kustansi 2 autolla Kymiyhtiö. Kokoonnuimme Kuusankosken Ammattikoulun pihalle elok. 13 p:nä klo 10.

Täsmälleen saapuivat kaikki matkalle lähtijät, joita kaksi sievää umpiautoa lähti kuljettamaan Ahtialaa kohti. Oli kaunis, aurinkoinen ja lämmin ilma, joten matkasta tuli kesän muistorikkaampia, kun vielä ottaa huomioon ne nähtävyydet, joita tämä kaksi tuntia kestävä automatka tarjoo, sillä tiemme kulki läpi kauniitten maalauskyllien ja suurten liikekeskusten, pistäytyen myös joskus hiljaisen saloseudun halki.

Saavuttuamme huvilalle, tuli meitä vastaanottamaan neiti Borgin herttainen äiti ja kaksi sisarta, toivottaen meidän sydämmellisesti tervetulleiksi ja pian saimme huomata, että isäntäväkemme olivat, niin sydämmellisiä ja vieraanvaraisia, ettei meistä monet olleet sellaiseen ennen tottuneet.

Huvila, joka sijaitsee Ahtialan järven rannalla, on kerrassaan kaunis, kukkineen ja koivupuistoineen. Meidän saapuessamme sinne oli siniristi-lippukin vedetty tankoon. Siirryimme kauniisti koristetun kahvipöydän ääreen, jossa alkoi mitä vilkkain keskustelu, jonka lomassa lauloimme vittaamalla virrestä 201 yhden värssyn „Henki totuuden, johda sinä meitä. Etsiessämme valkeuden teitä. Työtämme ohjaa, älä meitä heitä. Tietomme siunaa“.

Teimme soutu-retken saarelle, jossa ulitiin, ja otettiin valokuvia, uinnin jälkeen voimisteltiin ja palattiin virkistynein mielin huvilalle, missä meitä odotti päivällis-

pöytä. Syönnin jälkeen leikkimme piiritanssia ja kiitukimme. Meillä oli iloa yltäkylin unohtaaksemme arkiset askareet ja huolet. Aika kuului, kun siivillä, emme huomanee, ennenkuin lähtökahvit oli katettu pöydälle, että nyt on aika lähteä kotia kohti. Lausuimme sydämmelliset kiitoksemme, kaikista siitä ystäväillisestä ja vieraanvaraisesta kohtelusta, joka on tullut tällä sisältörikkaalla matkalla osaksemme. Talon herttainen emäntä hyvästellessään vakuutti meille, että Jumala on auttanut ja auttaa edelleen meitä kuuromykkä, heittäkäämme huolemmme Hänen huomaansa. Saatuaamme vielä kukkia jokainen rintaamme alkoivat autot hyrrätä samaa tietä kotia kohti.

Me Kymintehtaitten kuuromykkät, pyydämme lausua sydämmelliset kiitoksemme Neiti Borgille ja hänen rakkaalle äidilleen sekä sisarilleen, siitä uhrautuvasta vieraanvaraisuudesta, jota he ovat osoittaneet meitä kohtaan.

H. A.

Kuollut. Huhtikuun 5 päivänä 1933 kuuromykkä *Aili Matilda Laakso* nukkui pitkällisen taudin sairastettuaan kuolon uneen, uskossa Vapahtajaansa Pertunmaalla. Hän oli syntynyt Hartolassa 17.7.1901, käynyt Kuopion kuuromykkäinkoulua vuosina 1911—1918, opettajatar Emilia Strunckin oppilaana. Levätköön hän rauhassa.

Poismennyt vainajaa jäi lähinnä suremaan äiti ja isä sekä suuri joukko luokka- ja koulutoveria ja

ystäviä muistelee kaipauksella hyvää toveria.

Kuuromykkä junan alle Toijalassa. Kun Turusta Toijalaan klo 19,18 tuleva juna 28. s. iltana ajoi Toijalan asemalle, jäi Lahdensuun ylikäytävällä sen alle Koirjärveltä kotoisin oleva *Onni Severi Heino*. Hän on kuuromykkä eikä siis kuullut junan tuloa, joten se hänen rataa pitkin kulkiessaan ajoi hänen ylitseen. Heino loukkaantui varsin pahoin. Hänet vietiin seuraavalla junalla Tampereelle yleiseen sairaalaan, minne hän jäi hoidettavaksi. Hänen henkiinjäämisensä on epävarma.

Ikävä erehdys. Kuuromykkäinlehden viime numerossa oli kihlausilmoitus: *Anna Junkkari* ja *Heikki Suutari*. Nyt ilmoittaa Heikki Suutari lehden toimittajalle, että tuo kihlausilmoitus on väärä ja jonkun ilkeämielisen henkilön lähettämä. Toimittaja ei voinut aavistaa, että joku paha ihminen lähettäisi väärän kihlausilmoituksen. Ilmoitus peruutetaan siis.

Sydämmelliset kiitokseni Riihimäen k.m. yhdistyksen jäsenille kauniista lahjasta täyttäessäni 50 vuotta.
Oiga Virtanen.

Riihimäen Kuuromykkäin Yhdistyksen esitelmäpäivät ja niiden yhteydessä 20-vuotisjuhla pidetään Riihimäellä 21—22 p:nä lokak. On lähetetty Rautatiehallitukselle anomus 50% alennuksesta rautatiematkaa varten. Lähemmin ilmoitetaan ensi numerossa.

Hämeenkyrön ja lähipiätäjien kuurojenkokous pidetään Kyröskoskella kansakoululla sunnuntaina lokak. 1 p:nä klo 11. Oma yhdistys toimeenpanee 5 vuotisjuhlan siellä. Pyydetään nöyryimmästi kaikki jäsenet ja uudetkin saapumaan kokoukseen. Tervetuloa!

Puheenjohtaja.

Vaasan Kuuromykkä-Urheilijat

järjestävät

HAUSKAN ILTAMAN

sunnuntaina 24 p:nä syyskuuta kello 10 ap. Seinäjoen piirikunnan talolla. — Kaikki sydämmellisesti tervetulleita!

JOHTOKUNTA.

ESITELMÄPÄIVÄT

järjestää

Viipurin Kuuromykkäin yhdistys lauantaina syysk. 30 p:nä alkaen klo 18 illalla ja sunnuntaina lokak. 1 p:nä Rautatiealusten huoneustolla, asemarakennuksessa.

Runsas ohjelma ja opintoretki. — Tervetuloa läheltä ja kaukaa!

JOHTOKUNTA.

Osanottajille järjestetään asunnot ja lähetetään opastajat asemalle vastaanottamaan.

Huom! Viipuriin saapuville esitelmäpäivien osanottajille on rautatiehailitus myöntänyt 50%:n alennuksen piletien hinnoista. Lippu on lähtöasemalla leimattava eikä sitä saa antaa pois konduktöörille. Alennus on voimassa syyskuun 24 päivästä lokakuun 7 päivään.

ILTAMA

hauskalla ja vaihtelevalla ohjelmalla pidetään lauantaina 21 p. lokak. klo 17 (5) Kuuromykkäin yhdistyksen huoneustolla.

Pietarsaaren K.m. Urheiluseura.

POHJOISMAINEN KUUROMYKKÄINKONGRESSI

Nykyjään vallitsevan vaikean tilanteen vuoksi ei Tanskan hallitus ole voinut myöntää varoja 5:nteen Pohjoismaiseen Kuuromykkäinkongressiin v. 1934. Koska ei ole muuta mahdollisuutta, katsoo Kongressikomitea välttämättömäksi siirtää kongressin mahdollisesti vuoteen 1935.

Kongressikomitean puolesta:

WIGGO CHR. HANSEN

Puheenjohtaja.

KESKI-ikäinen, terve, hyvän ruuan kotitehtäviin totunut, ompelu-, pesu- ja puhetaiteinen kuuro palvelijatar saa paikan sopimuksen mukaan kolmen nuorukaisen omassa kodissa.

Vast. suositusjälj., ikäilm. ja missä koulussa käynyt lähetettävä osoitteella:

VELJEKSET KAURELA

Peltokatu 13, Hämeenlinna.

Taitava ja siivo

KARJANHOITAJA

saa paikan marraskuun 1 p:nä kun lähettää työtodistuksen ja palkkavaatimuksen allekirjoittaneelle. (Myös puhuva).

Maanvilj. ERKKI KUUTTI KUUSELA

Sammaljoki.

Muutamia raittiita ja siivoja kuuroja

MIEHIÄ,

joilla on omat polkupyörät, otetaan myymään kotiseudullaan ja sen ympäristöllä allekirjoittaneen valmistamia harjoja y.m. käsioita. Hyvä myyntipalkkio luvataan.

Lähemmin kirjeellisesti osoitteella:

ANDERS HÄKÄNS

Vaasa, Tehtaankatu 1.